

Роднинитѣ ми се засрамирахъ, извадиха нѣщо отъ скрититѣ мои вещи. дадохъ ги на чичовитѣ съдружници и заимодавци и така ме спасиха отъ затвора.

Преди тази случка роднинитѣ ми настояха да се ожена, защото така самотникъ не бивало да ходя. Азъ се съгласихъ.

Жена ми бѣше малко горделива. Тя се ядосваше и се караше заради нашата сиромашия. Дотегна ми животътъ въ Котелъ, и намислихъ да напустна и къща, и жена и да тръгна по селата да работя, за да се прехранвамъ.

Градскитѣ първенци, като научиха това, повикаха ме и ми казаха: „Не ходи никжде, стой тука! Тѣзи дни ще дойде владиката, та ние ще го помолимъ да те опопи.“

Ржкополагане за свещеникъ. На третия день следъ този разговоръ владиката, наистина, дойде. Първенцитѣ събраха 70 гроша, дадохъ му ги и го помолиха да ме опопи. Той се съгласи. Това бѣше въ срѣда. Въ недѣля щѣше да стане ржкополагането ми. Въ петъкъ вечерята дойде икономътъ на владиката и ми повърна 70-тѣ гроша, като ми каза: „Владиката отказва да те ржкоположи, защото другъ единъ отъ града даде 150 гроша, и той него ще ржкоположи вмѣсто тебе“.

Останахъ смаянъ и оскърбенъ отъ тази вестъ. Какво да правя? Помолихъ се на първенцитѣ да събератъ още малко пари. Тѣ събраха и дадохъ на владиката още 30 гроша и едва тогава той ме ржкоположи. Това бѣше въ 1762 год. Бѣхъ на 23 години.

По онова време свещеницитѣ нѣ знаяха да четатъ — всички до единъ бѣха прости земеделци, орачи. Тѣ знаяха наизустъ нѣкои молитви и съ тѣхъ си служеха. Само азъ знаехъ малко да чета, и това ме караше да не имъ се покорявамъ. А тѣ се оплакваша на владиката, който ме намрази и на нѣколко пжти ми забрани да служа въ черква.

Д. Чолаковъ